van andere godsdiensten alleen door zijn zuiverder Godsbegrip, maar door zijn geloof aan den levenden en waarachtigen God zelven, die de wereld schiep, die ze onderhoudt en regeert, en die in die wereld de verlossing zelve realiseert naar den raad van Zijn wil.

Voor dit wondervol werk der herschepping is in het enge wereldsysteem van het mechanisch monisme en van het historisch materialisme geen plaats. Maar deze doen niet alleen aan de openbaring maar ook reeds aan de geschiedenis te kort; en het bevreemd volstrekt niet, dat velen, in de strikken van de exacte wetenschap gevangen, aan de geschiedenis alle wetenschappelijke en paedagogische waarde ontzeggen. Maar welk recht het historisch materialisme daarin ook hebben moge, dat het de invloeden van allerlei uitwendige omstandigheden op den mensch nagaat, ten slotte aanvaardt niemand de consequentie, dat historie niets anders is dan een chemisch proces of eene rekenkunstige som. De mensch ondergaat, maar hij oefent ook invloed; hij staat niet passief tegenover de gebeurtenissen, maar grijpt er zelf actief op in; de maatschappij is voorwaarde, maar niet oorzaak der persoonlijkheid [1]). Zeker is er ook in de geschiedenis causale samenhang; ook daar geldt de wet, dat uit niets, niets wordt. Maar de causae, de oorzaken, die hier werken, zijn veel talrijker en veel ingewikkelder dan op het gebied der mechanica en der chemie. Naast physische oorzaken van allerlei aard treden hier de psychische op, het verstand en de wil, de rede en het geweten, de drift en de hartstocht, de heros en het genie, al die factoren, die in de persoonlijkheid verscholen liggen. Deze causaliteiten zijn voor een groot deel van zoo intiemen en geheimzinnigen aard, dat het onmogelijk

1) *Eisler*, Soziologie, Leipzig Weber 1903, bl. 55.